

TURKISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
TURC A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TURCO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 17 May 2001 (afternoon)
Jeudi 17 mai 2001 (après-midi)
Jueves 17 de mayo de 2001 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- Ne pas ouvrir cette épreuve avant d'y être autorisé.
- Rédiger un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Aşağıdaki iki parçadan BİR tanesini seçerek, seçtiğiniz parça hakkında bir eleştiri yazınız.

1. (a)

- ‘Funda Abla... Funda Abla...’ Cılız çocuk sesimle bağıyorum. Tavan süpürgesinin upuzun sopası, beyaz yeşil atım olmuş; odanın bir köşesinden öbür köşesine koşuyor, bahadırılık oynuyorum. İnce parmakları arasında gezinen, hışırdayarak kayan kumaş yığınlarına büsbütün daldığında ısrarla yinelerdim: ‘Funda Abla!’ Dönüp bakardı gülümseyerek. Otuz yaşlarındaydı. (Abla demek saygısızlık mıydı ona? Hiç evlenmediğinden öyle dermişim meğer. Ama bunu çok sonraları öğreniyorum.) Tasasız gülümserdi; kanatlanmış, uçacakmış gibi. Bahadırılık oynamamı izliyor ve akıllara durgunluk veren yiğitliğime kahramanlığıma alkış tutuyor. Kimi zaman da dalıp giderdi bakışları boşluğa. Seslendiğimi duymuyordu o vakit. Renk renk, şal örneği basmaları, ucuz ve kötü çiçekli poplinleri, defolu ketenleri biran için unutuyor. Gözlerindeki anlamdan ürküyordum. Alabildiğine küskün, alabildiğine kederli bu siyah gözler. Gülümseyişi Funda Abla’nın rahat, kaygısız. Gözleriyle uyuşmuyor. Zaten gözlerinden başka mutluluğu simgeleyen bir yanı yoktu. Acı çekmiş, dayanılmaz yalnızlıklara karşı koyabilmiş birinin arınmışlığıyla bakıyorlar. Buna karşın elleri, sözgelimi bir pazar günü bahar gezintisinden dönenlerin yeni kopartılmış gülleriyle dolu. Demet demet gülleri kucaklıyor, kumaşları değil. Canlı, sağlıklı, özlemlere açık, özlemlerden vaz geçmemiş ...
- ‘Funda ne demek Funda Abla?’. ‘Yeşil bir bitki, bir yaprak galiba’. Susuyor. Yersiz bir şeyler geçmiş gibi aramızda. Savaş alanlarının yılmaz bahadırı olmaktan çıkıyorum. Sokakta itişip kakışmasına, dövüşmesine, başını yarmasına, dizini kanatmasına engel olunmuş bir Kemal’im yeniden. Düşlerim katı gerçekte boğuldu ... Funda Abla sanki bir ermiş. (Kurban edilmiş her yaşlı kız bir ermiş, biliyorum.) Birazdan bu küçük odaya; bu dikiş makineli, bu aynalı dolaplı odaya muştularını öğretecek. Dikiş makinesi de, aynalı dolap da onun tansıklarına kavuşacaklar. Funda Abla kimselerin göremediğini gösterecek ve ben, gökyüzünün sonsuzluğunda saklanmış içsel mutluluğu duyabileceğim. Oysa dikiş makinesinin tekdüze sesinden, tıkırtısından başka hiçbir şey olmuyor. İpliğin makarasında döne döne azalması, bilenmiş makasın bu ipliği kumaştan kesmesi. Artık başlayabilir savaş; koşturabilirim beyaz yeşil atımı, şaha bile kalkar.
- (Funda çok şey demek. Bütün mevsimler sararmayı zorla çürütürler. Islak, bereketli funda toprağı. Baharda koncalanmış güller için ... Funda bir yalnızlık, akşamları bir erkeği beklemeyiş, sessizce ve gözyaşlarını tutarak uyumak.)
- ‘Hiç sıkılmaz mı Funda Abla?’. ‘Neden sıkılmaz mı?’. ‘Her gün dikiş dikmekten anne.’. ‘Onun işi. Bedava dikmiyor ya ... Parasını veriyoruz, para kazanıyor. Geçinmek zorunda’. ‘Biz de geçinmek zorunda değil miyiz?’. ‘Baban getiriyor ekmeğimizi’. ‘Funda Ablamın babası yok mu? Ekmek getireni..’. ‘Ne bileyim ben... Elin terzisini karşıma alıp konuşamam; sana ne bunlardan hem?’.
- Funda Abla annemi prova ederken odadan çıkartılırdım. Ayrıca dikiş günleri dışında da bu odaya giremezdim pek. (Funda oradayken bir tek.) Aynalı dolapta annemin elbiseleri asılıydı yalnız. Küçük odanın duvarını boydan boya kaplardı aynalı dolap. Annem, yatak odalarındaki tuvaletmasasında boyanırdı. Bol dantelalı kombinezonlar giyerdi. Lavantasını süründükten sonra, salınarak küçük odaya geçerdi. Giyinip, dolabın dalgalı aynasına şöyle bir bakar, sokağa çıkardı. (Kabul günleri, gözyaşınları, başınız sağ olsunlar, vb.)

45 Funda Abla mevsim dönümlerinde gelirdi genellikle. İlyaz sonlarında, güz ortası gün kısılışlarında, karın yağdığı ilk gün. Kış aylarında pazen gecelikler, çarşıdan alınmış pamukluları dikmeye; yazlar için terletmeyecek, ince kumaşları ... Annemin tersine Funda Abla dolabın aynasına bakmıyordu. Belki kendini görmek istemezdi. Yarı toplanmış, kenarlardan yarı fişkırılmış gür saçlarını; apayrı sözler söyleyen iri gözlerini; kendinden al dudaklarını neden sevmiyordu? Kuşkusuz annemden daha güzeldi, çok daha dokunulmamıştı. Erdenliğinden utanır gibiydi.

Selim İleri, *Elbise Haritaları*

1. (b)

Sen Benim Hiç Bir Şeyimsin

sen benim hiç bir şeyimsin
yazdıklarımın çok daha az
hiç kimse misin bilmem ki nesin
lüzumundundan fazla beyaz
5 sen benim hiç bir şeyimsin
varlığın yokluğun anlaşılmaz
galiba eski liman üzerindesin
nasıl karanlığıma bir yıldız olmak
dudaklarınla cama çizdiğin
10 en fazla sonbahar otellerinde
üniversiteli bir kız uykusu bulmak
yalnızlığı öldüresiye çirkin
sabaha karşı öldüresiye korkak
kulağı çabucak telefon zillerinde
15 sen benim hiç bir şeyimsin
hiç bir sevişmek yaşamışlığım
henüz boş bir roman sahifesinde
hiç kimse misin bilmem ki nesin
ne çok çılgınlıkların silemediği
20 zaten yok bir tren penceresinde
sen benim hiç bir şeyimsin
yabancı bir şarkı gibi yarım
yağmurlu bir ağaç gibi ıslak
hiç kimse misin bilmem ki nesin
25 uykumun arasında çağırdığım
çocukluk sesimle ağlayarak
sen benim hiç bir şeyimsin

Atilla İlhan, *Bela Çiçeği*